

## Arrest

nr. 289 150 van 23 mei 2023  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN & J. BRAUN  
Mont Saint-Martin 22  
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2023.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 286 912 van 30 maart 2023 houdende de heropening van de debatten.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die *loco* advocaat D. ANDRIEN & J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 2004.

1.2. Verzoeker dient op 3 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 30 juli 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 augustus 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de commissaris-generaal op 8 november 2011 ingetrokken. Bij arrest met nummer 264.133 van 23 november 2021 wordt het door verzoeker, tegen de intussen ingetrokken beslissing, ingestelde beroep verworpen.

1.5. De commissaris-generaal neemt op 24 maart 2022 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing.

#### **“A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in Ambarkhana in het district Bati Kot van de provincie Nangarhar in Afghanistan en verbleef daar tot uw vertrek in het begin van 2018. U ging naar school in uw dorp tot de zesde graad en ging twee jaar naar de madrassa. Uw vader was leerkracht in de middelbare school van Marko en werkte soms ook op het veld, waarbij u hem hielp. In de vierde maand van 1397 (juni-juli 2018, nvdr) waren u en uw vader ingehuurd om velden in de buurt van Ghrabala te irrigeren. Toen u met uw vader 's nachts, rond twee of drie uur, naar huis wandelde, zagen jullie vier Talibanleden die de school van Captain Baba in brand hadden gestoken. Deze vier leden waren N.I.S. en N., namen die u doorvertelde aan de kinderen in uw dorp toen zij dit de volgende dag aan u vroegen. Toen u twee of drie dagen later opnieuw op de te irrigeren velden stond met uw vader, kwamen die vier Talibanleden uw vader aanspreken, terwijl u verderop in het veld bezig was. Zij eisten u op omdat u hen verklikt had, waarop uw vader vergeving vroeg en met hen in discussie trad. Tijdens deze discussie schoten ze uw vader neer, waarop ze vluchtten. Twee of drie dagen later verliet u Afghanistan. U verliet Afghanistan uit angst voor de Taliban. U vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Griekenland, Servië, Slowakije en Duitsland naar België, waar u op 3 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.*

*Op 11 augustus 2021 betekende het CGVS u een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen u op 21 september 2021 een verzoekschrift indiende. Hierop stelde het CGVS voor deze beslissing in te trekken op 8 november 2021, wat ter zitting bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 17 november 2021.*

*Ter ondersteuning van uw relaas legde u uw taskara, de taskara van uw vader, twee madrassakaarten, een verklaring van uw leraar aan de madrassa, een schoolrapport en een verklaring van de oudsten van uw dorp neer.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept.*

*Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS*

nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming erin bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96). In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

**Vooreerst** dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u ten eerste niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 3 juli 2020 15 jaar oud te zijn (geboren op 20 november 2004). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 22 juli 2020 een leeftijd werd toegekend van minimum 23 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Als verklaring verwijst u naar uw taskara, waarop uw leeftijd vermeld staat als 10 in 1393 (wat overeenkomt met 2014, nvdr) in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig. U houdt doorheen het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk vol dat u niet zo oud bent als de leeftijdstest aangeeft (CGVS p. 13, 21). Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat uw ouders u vertelden dat u geboren werd op de door u opgegeven datum (CGVS p. 6), maar het valt te betwijfelen dat uw ouders zich op dergelijk flagrante wijze zouden vergissen over de leeftijd van hun kind. In uw verzoekschrift halen uw advocaten aan dat u in ieder geval nog jong was bij het verlaten van Afghanistan. De medische tests geven echter overtuigend aan dat u minimum 21 jaar was bij uw vertrek in 2018.

Ten tweede weet u uw verklaringen over uw scholingsniveau niet aannemelijk te maken. U verklaart dat u naar school ging tot uw vertrek en dat u zo de zesde graad van het lager onderwijs bereikte in 1396 (2017, nvdr) (CGVS p. 13). Volgens de leeftijdstest die supra reeds besproken werd, was u op dat moment echter minstens twintig jaar oud, wat het niet aannemelijk maakt dat u slechts de zesde graad van het lager onderwijs zou bereikt hebben. Uw enige reactie hierop is de ontkenning van uw vastgestelde leeftijd (CGVS p. 13), een verklaring die niet volstaat.

Ten derde zijn uw verklaringen over het contact met uw familie tegenstrijdig. U haalt namelijk aan dat u enkel met uw oom en uw moeder contact heeft via de WhatsApp-app van ene dokter Saïd, u zegt geen contact te hebben met uw broer (CGVS p. 12-13). Tijdens het interview dat gepaard ging met uw verzoek om internationale bescherming vermeldde u echter dat u uw moeder contacteerde via Instagram en

Messenger en dat u ook contact had met uw broer via Messenger (Fiche NBMV p. 2-3). In uw verzoekschrift halen uw advocaten aan dat u het tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel had over de contacten die u op die dag had gehad. Wanneer u echter zegt dat uw moeder soms meekomt naar de bazaar en dat u nog niet gesproken hebt met uw broer en zus, lijkt dit op een langere periode te duiden dan enkel die dag. Het lijkt hier dus om een post hoc-verklaring te gaan van uw advocaten. Deze verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid verder.

Daarnaast werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden.

**Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.**

In casu werd vastgesteld dat u uw recente verblijf in het dorp Ambarkhana in het district Bati Kot van de provincie Nangarhar niet aannemelijk heeft weten te maken.

**Ten eerste** is uw geografische kennis buiten de strikte districtsgrenzen van Batikot onbestaande. U weet niet waar het district Goshta ligt, of de dorpen Warsak en Akakhel, die in het district Goshta liggen, op minder dan vijf kilometer van uw beweerde woonplaats (CGVS p. 30). Ook over de aangrenzende districten Muhmand Dara en Rodat kan u niet meer zeggen dan dat u er al over hoorde, maar u kan geen enkele plaats noemen die daar ligt (CGVS p. 30). Van iemand die 21 jaar in deze regio woonde en er bovendien zes jaar onderwijs heeft genoten, kan toch een bepaalde kennis van het omliggende gebied verwacht worden. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst dan ook danig.

**Ten tweede** bent u niet op de hoogte van twee opzienbarende recente gebeurtenissen in de buurt van Ambarkhana: in oktober 2016, minder dan twee jaar voor uw vertrek, resulteerden onderlinge gevechten tussen Talibanleden in de velden rond Ambarkhana in zes doden en acht gewonden. Eén van de doden was bovendien de schaduwdistrictschef van Mohmand Dara voor de Taliban. In januari 2018, dus minder dan één jaar voor uw vertrek, werden vijf Talibs gedood door een drone-aanval. Bij de incidenten uit uw buurt die u opnoemt heeft u het maximaal over drie Talibandoden en u verklaart dat de Taliban niet tegen elkaar vocht (CGVS p. 34-35). U bent dus niet op de hoogte van deze toch wel opzienbarende gebeurtenissen, die gebeurden op dezelfde plaats waar u beweerde te wonen. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde recente verblijf in Batikot verder.

**Ten derde** is uw kennis van de bekende personen die tijdens uw persoonlijk onderhoud aan bod komen erg beperkt. U kent Malik Naseb niet (CGVS p. 29), een stamoudere die neergeschoten werd in juli 2017, een jaar voor uw vertrek. Ook Mohammed Jalal is u onbekend (CGVS p. 30), de belastinginnehmer van de Taliban die opgepakt werd in maart 2017. Bakhto Khan zegt u ten slotte ook niets (CGVS p. 34), hoewel hij een bekende Talibancommandant was die in maart 2017 zijn wapens neerlegde. Van Sparghay houdt u vol dat hij altijd bij de Taliban zat (CGVS p. 19), hoewel hij reeds in 2017 bij Daesh zat. Deze hiaten in uw kennis ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst verder. Ook over Daesh zelf heeft u **ten slotte** weinig kennis. U verklaart eerst namelijk dat er naast de Taliban geen andere gewapende groepen aanwezig waren in uw regio, ook niet zes jaar geleden, toen Daesh prominent aanwezig was in Batikot. (CGVS p. 31) Later geeft u aan Daesh wel te kennen, maar dat zij in uw buurt vochten toen u nog heel klein was (CGVS p. 33). U was echter reeds 18 of 19 toen Daesh Batikot binnenviel, wat niet beschouwd kan worden als "heel klein".

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit in het dorp Ambarkhana in het district Bati Kot van de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

**Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het dorp Ambarkhana in het district Bati Kot van de provincie Nangarhar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.** Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

*U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 30 juli 2021 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten.*

*Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.*

*Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat **het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan** (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven.*

*Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.*

*Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.*

*Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Hoewel het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Ook in uw verzoekschrift volharden uw advocaten in uw verklaringen. Zij halen zaken aan waarvan u wel op de hoogte in, maar halen geen pertinente argumenten aan inzake zaken supra waarvan u niet op de hoogte bent.*

*Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Bati Kot heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bovendien blijkt het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas ook uit volgende vaststellingen.*

**Ten eerste** is uw gebrek aan angst voor de dood van uw vader volstrekt ongeloofwaardig. U verklaart ten eerste oorspronkelijk niet bang te zijn geweest omdat u niet dacht dat de Taliban het een groot probleem zou vinden dat u aan anderen meedeelde wie de school in brand had gestoken (CGVS p. 25). Dit is volstrekt ongeloofwaardig, want niet alleen kan van een op dat moment minstens 21-jarige Afghaan verwacht worden dat hij weet dat de Taliban bestraft wie hen verklikt, ook had u nog extra reden om op uw hoede te zijn. Toen u de Talibs zag tijdens hun brandstichting, staarden ze uw vader en u aan (CGVS p. 23), terwijl uw vader u opdroeg niet om te kijken en goed door te stappen (CGVS p. 25). U kon dus zeker wel weten dat zij deze activiteit geheim wilden houden, en dat het gevaarlijk zou om hen te verklikken. **Ten tweede** is het ongeloofwaardig dat u niet dacht dat er iets zou gebeuren toen u de vier Talibanleden wiens namen u verspreid had op uw vader zag afkomen (CGVS p. 28). Ze waren bovendien gewapend, dus het is volstrekt ongeloofwaardig dat u op dat moment niet vreesde dat er iets zou kunnen gebeuren. Deze elementen samen leiden ertoe dat uw verklaringen over uw oorspronkelijke gebrek aan angst ongeloofwaardig zijn.

**Ten tweede** weet u uw verklaringen over het incident waarbij uw vader stierf niet aannemelijk te maken. Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over de discussie die plaatsvond tussen de Talibanleden en uw vader. U verklaart namelijk dat u deze discussie wel kon zien, maar niet kon horen (CGVS p. 26). U vertelt tijdens uw vrij relaas echter uitgebreid en gedetailleerd wat de Taliban tegen uw vader zei en hoe hij daarop reageerde. (CGVS p. 21) Aangezien niemand anders dan uw vader, u en de Talibanleden

aanwezig waren tijdens dit incident, is er geen enkele manier waarop u de inhoud van hun conversatie zou kunnen kennen zonder deze gehoord te hebben. Bijgevolg zijn uw verklaringen op dit vlak tegenstrijdig. Ten tweede is het niet aannemelijk dat de Talibanleden zich na de dood van uw vader niet om u zouden bekommeren. U verklaart namelijk dat zij tegen uw vader vertelden dat ze naar u op zoek waren, waarop uw vader hen vertelde dat u in de buurt was (CGVS p. 20). U stond weliswaar aan de andere kant van het veld, maar u kon hen zien en stond tussen de bieten (CGVS p. 27), planten die u geen beschutting boden om gezien te worden. U verklaart echter dat de Taliban wegluchtte en niet naar u toe kwam nadat ze uw vader hadden neergeschoten (CGVS p. 28), wat uw verklaring dat zij sindsdien en nog steeds naar u op zoek zijn allerm minst aannemelijk maakt. Uw verklaring dat ze afgeschrikt werden doordat er mensen kwamen kijken wat er gebeurde (CGVS p. 28), is niet geloofwaardig, aangezien het hier gaat om dezelfde vier Talibs die rustig onder elkaar bleven praten zonder voorbijgangers tegen te houden nadat ze een school in brand hadden gestoken (CGVS p. 23). Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas danig, aangezien ze raken aan de kern van uw voorgehouden vrees.

Ook weet u **ten derde** niet aannemelijk te maken dat de Taliban na dat incident nog naar u op zoek was. U verstopte zich namelijk twee of drie dagen bij uw burens zonder dat de Taliban bij u thuis of bij uw burens langskwam (CGVS p. 29). U verklaart dat u door de Taliban werd gezocht, maar dat ze door de lokale politiepost niet in het dorp durfden te komen (CGVS p. 29). Sinds u vertrok in 2018, dus in de drie jaar na het incident, heeft de Taliban uw familie echter nog steeds niet bezocht en vallen ze hen ook niet lastig (CGVS p. 29-30). Dit komt niet overeen met het gedrag dat verwacht zou kunnen worden als ze actief naar u op zoek zouden zijn, zoals u verklaart. Uw familie woont nog steeds op dezelfde plaats, dus de Taliban zou ondertussen ruimschoots de kans hebben gekregen om hen te benaderen. Bovendien is het ook niet geloofwaardig dat u vanuit een acute vrees bij uw burens zou onderduiken, wat een van de eerste plaatsen zou zijn waar de Taliban u zou gaan zoeken. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat de Taliban naar u op zoek is, wat de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees danig ondermijnt.

**Ten vierde** zijn uw verklaringen tegenstrijdig met de documenten die u neerlegde. Ten eerste stellen de maliks in het document dat u neerlegde dat u aan de Talibanleden die de school verlieten vroeg wat zij deden, zonder dat zij antwoordden. U verklaart echter dat uw vader u opdroeg in stilte voort te lopen (CGVS p. 25). Ten tweede verklaren zij dat de overheid deze Talibanleden de volgende dag identificeerde. U verklaart daarentegen dat niemand naar de politie ging en dat de Talibanleden er geen gevolgen van ondervonden dat u hun namen verspreidde (CGVS p. 26). Ten derde vermelden de maliks doodsb bedreigingen aan uw adres, die u hoegenaamd niet vermeldt. Ten vierde verklaart u dat de brief van uw madrassaleraar die u neerlegt gericht is aan de Belgische autoriteiten (CGVS p. 21). De brief is echter gericht aan Mawlawi Sahib Mohammad Gulab Hanafi. U verklaart daarentegen dat de brief net van hem uitgaat, omdat hij de hoofdleerkracht is van uw madrassa (CGVS p. 22), hoewel de brief eigenlijk uitgaat van Qari Sahib Ziaurrahman Farooqi, die zichzelf supervisor noemt van de madrassa die u beweert bezocht te hebben. Deze veelheid aan tegenstrijdigheden ondermijnen zowel de geloofwaardigheid van uw relaas als de authenticiteit van deze documenten.

**Ten vijfde** zijn uw verklaringen over de manier waarop u de namen van de Talibanleden deelde met uw dorpsgenoten tegenstrijdig. U verklaarde tijdens uw vrij relaas dat u deze namen de dag na de brand meedeelde aan de mensen die zich rond de school verzameld hadden (CGVS p. 20-21). Na bevraging zegt u pas na twee à drie dagen terug te zijn gekeerd naar Ghrabala (CGVS p. 24). Wanneer op deze tegenstrijdigheid wordt gewezen, verklaart u dat u het aan de kinderen in uw eigen dorp vertelde tijdens het spelen, omdat ze zich afvroegen wie verantwoordelijk was (CGVS p. 25). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

**Ten slotte** is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan drie dagen (CGVS p. 29) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

**Volledigheidshalve** merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in Duitsland, waarlangs u naar België reisde (CGVS p. 20). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 30 juli 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving

hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

Wat betreft de overige opmerkingen van uw advocaten in uw verzoekschrift, kan aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen van die aard waren dat zij de geldigheid van bovenstaande appreciatie aantasten. Wat de opmerkingen van uw advocaten betreffen over de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan, kan het volgende gezegd worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2021.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf)) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van

29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan.



UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021.

Na de machtsverovering en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari

2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. X). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op [https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg\\_report\\_on\\_afghanistan\\_january\\_2022.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf)) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uw eigen taskara werd reeds supra besproken, en de twijfels over de echtheid van dit document gelden bij uitbreiding ook voor de taskara van uw vader en de twee madrassakaarten die u neerlegde. De verklaringen van uw leraar en van de maliks werd ook reeds supra besproken, en uw schoolrapport voegt ten slotte geen relevante informatie toe. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

## C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

### 2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Voorafgaandelijk stelt verzoeker dat, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van alle relevante informatie. Door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden, blijft de commissaris-generaal hiertoe in gebreke, stelt hij.

Verzoeker gaat in op zijn leeftijd, waarbij hij stelt dat de leeftijdsbepaling geenszins betrouwbaar is. Hij houdt vol dat hij de waarheid over zijn leeftijd heeft gezegd en niet heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden. Hij geeft aan dat hij alleszins nog jong was toen hij Afghanistan verliet, zodat hiermee rekening moet worden gehouden.

Verder stelt verzoeker dat zijn verklaringen inzake zijn contact met zijn familie niet tegenstrijdig zijn. Hij benadrukt dat hij op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen contact meer had met zijn broer.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus.

Verzoeker gaat in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande de geloofwaardigheid van zijn herkomst uit het dorp Ambarkhana, in het district Bati Kot, in de provincie Nangarhar. Verzoeker citeert de door hem afgelegde verklaringen, waarbij hij stelt dat de commissaris-generaal deze verklaringen slechts gedeeltelijk heeft gelezen. Hij benadrukt dat hij wel degelijk veel informatie kon geven, eveneens over de veiligheidssituatie. Hij stelt dat, rekening houdend met zijn jonge leeftijd en laag opleidingsniveau, moet worden aangenomen dat de afgelegde verklaringen voldoende consistent zijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan

Verzoeker gaat in op de motieven in de bestreden beslissing, aangaande het gebrek aan angst voor de dood van zijn vader. Hij benadrukt dienaangaande zijn jonge leeftijd, waardoor hij de risico's minimaliseerde.

Hij gaat verder in op zijn verklaringen aangaande het gesprek tussen de taliban en zijn vader, waarbij hij aangeeft dat hij aan de andere kant van het veld stond en geschreeuw hoorde.

Verzoeker stelt nog dat zijn vlucht snel kon worden georganiseerd, omdat zijn leven in gevaar was. Hij stipt verder aan dat hij de enige overblijvende getuige van de brand van de school was, dus dat de taliban geen reden had om zijn familie te benaderen.

Verzoeker gaat in op de omstandigheden, waarin hij de namen van de talibanleden onthulde en benadrukt dat verschillende boeken over de psychoanalyse van vluchtelingen illustreren dat zij moeilijkheden hebben om de vervolging als gevolg van een trauma te beschrijven.

Hij benadrukt andermaal zijn jonge leeftijd en stelt dat hij hierdoor naar anderen luisterden, als zij adviseerden om in de andere lidstaten geen verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker benadrukt de plicht van de commissaris-generaal om de neergelegde documenten grondig te bestuderen.

Verzoeker concludeert dat hij voldoende details verschaftte over zijn problemen om hem het voordeel van de twijfel te geven.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Middels een eerste subonderdeel gaat verzoeker in op de situatie van zijn familie, sinds de machtsovername. Hij stelt dat zij onder zeer moeilijke omstandigheden leven.

Middels een tweede subonderdeel, gaat verzoeker in op het risico op vervolging en ernstige schade omwille van de terugkeer uit Europa. Onder verwijzing naar diverse landeninformatie wijst hij erop dat hij als ongelovige of spion zal worden beschouwd. De taliban zal hem bij een terugkeer kunnen identificeren en hij zal zeer waarschijnlijk mishandeld worden, omwille van zijn verblijf in Europa. Verzoeker wijst op de talrijke rapporten die melding maken van buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen.

Middels een derde subonderdeel, gaat verzoeker uitgebreid in op de preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie. Hij gaat in op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en stelt dat de huidige situatie in Afghanistan kan worden vergeleken met de situatie in Somalië, zoals beschreven in het arrest "*Sufi en Elmi*". Verzoeker betwist de vereiste van het vrijwillige/opzettelijke karakter van het gedrag van een actor, opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Hij wijst erop dat de machtsovername door de taliban een einde stelde aan de internationale hulp.

Middels zijn vierde subonderdeel, gaat verzoeker in op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij het gebrek aan actuele en betrouwbare landeninformatie hekelt. Hij stelt dat de commissaris-generaal zich enkel baseert op rapporten tot en met januari 2022, waarbij rekening diende te worden gehouden met meer recente rapporten. Hij stelt dat de commissaris-generaal jarenlang personen de subsidiaire beschermingsstatus toekende, indien zij afkomstig waren uit een regio met aanwezigheid van de taliban, zodat hij deze aanwezigheid nu niet kan gebruiken om te stellen dat Afghaanse verzoekers om internationale bescherming niet langer gevaar lopen. Hij benadrukt dat Afghanistan thans, onder talibanbewind, alleszins een dictatuur is, waar de sharia streng wordt toegepast.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende stukken toe:

- een internetpagina met geografische en demografische gegevens van Nangarhar;
- ASYLOS, "*Afghanistan COI Repository 1<sup>st</sup> September 2021- 13<sup>th</sup> April 2022*";
- UNHCR, "*Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*" februari 2022.

### 3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 28 februari 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.*

3.2. Verzoeker heeft op 16 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/76 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt, waarbij hij stukken overmaakt inzake zijn integratie en verblijf in België.

### 4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen

op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

*b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De Raad merkt in deze ook op dat de commissaris-generaal de gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd, middels zijn aanvullende nota van 28 februari 2023.

## 5. De beoordeling

### 5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn herkomstland te worden vervolgd door de taliban, nadat hij de namen van vier talibanleden, die een naburige school in brand staken, onthulde. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Losstaand van de vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van het recent verblijf in het dorp Ambarkhana in het district Bati Kot van de provincie Nangarhar, oordeelt de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

- (a) verzoeker verklaarde op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 3 juli 2020 vijftien jaar te zijn, doch uit de leeftijdsbepaling blijkt dat verzoeker op 22 juli 2020 minimum drieëntwintig jaar was, zodat hij zich aldus gevoelig jonger heeft voorgedaan dan dat hij in werkelijkheid is en verzoeker aldus minimum eenentwintig jaar was bij zijn vertrek uit Afghanistan;
- (b) verzoeker verklaarde dat hij naar school ging tot zijn vertrek en zo de zesde graad van het lager onderwijs bereikte in 2017, doch volgens de leeftijdtest was verzoeker op dat moment reeds minstens twintig jaar oud;
- (c) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen omtrent het contact met zijn familie, waarbij verzoeker wisselende verklaringen aflegt over het al dan niet hebben van contact met zijn broer;
- (d) het is ongeloofwaardig dat verzoeker geen angst zou hebben gehad voor de taliban omdat hij dacht dat zij het geen probleem zouden vinden dat hij aan anderen meedeelde wie de school in brand had gestoken, waarbij van een eenentwintig jarige Afghaan echter kan worden verwacht dat hij weet dat de taliban iedereen die hen verklikt bestraft en waarbij verzoekers vader hem opdroeg om niet te kijken bij de brandstichting, zodat verzoeker wist dat zij deze activiteit geheim wilden houden en het aldus gevaarlijk was om hen te verklikken;
- (e) het is ongeloofwaardig dat verzoeker niet dacht dat er iets zou gebeuren toen de vier talibanleden op verzoekers vader afkwamen, gezien zij bovendien ook gewapend waren;
- (f) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen omtrent het incident waarbij verzoekers vader stierf, met name omtrent de vraag of verzoeker het gesprek tussen de taliban en zijn vader kon horen;
- (g) het is onaannemelijk dat de talibanleden zich na de moord op verzoekers vader niet om hem zouden bekommeren, waarbij de verklaring dat zij vluchtten voor aankopende dorpelingen niet aannemelijk is, gelet op de omstandigheid dat zij rustig onder elkaar bleven praten zonder voorbijgangers tegen te houden nadat ze een school in brand staken;
- (h) verzoeker maakt niet aannemelijk dat de taliban na het incident nog op zoek waren naar hem, waarbij
- (i) de taliban in de volgende dagen niet langs zijn huis of het huis van de burens kwamen; (ii) de taliban in de volgende drie jaar zijn familie nog niet bezocht hebben of hebben lastiggevallen; (iii) verzoekers familie nog steeds op dezelfde plaats wonen, zodat de taliban ruimschoots de kans hadden om hen te benaderen

en (iv) het niet geloofwaardig is dat verzoeker zich vanuit een acute vrees zou verschuilen bij de burens, wat een van de eerste plaatsen is waar de taliban zou komen zoeken;

(i) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen omtrent de neergelegde documenten, waarbij de inhoud van het document van de dorpsoudsten niet overeenstemt met verzoekers verklaringen en waarbij verzoeker stelt dat de brief van de madrassaleraar is gericht aan de Belgische autoriteiten, doch dit is gericht aan M.S.M.G.H.;

(j) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen omtrent de wijze waarop verzoeker de namen van de talibanleden deelde met zijn dorpsgenoten;

(k) het is weinig aannemelijk dat verzoeker zijn vertrek op zeer korte tijd konden regelen, waarbij zijn familie erin zou slagen om op minder dan drie dagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereidingen regelen;

(l) volledigheidshalve heeft verzoeker geen internationale bescherming verzocht in Duitsland, niettegenstaande dat van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan worden verwacht dat hij deze hulp vraagt zodat hij de kans heeft.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Wat betreft verzoekers leeftijd, wijst de Raad erop dat de Dienst Voogdij en de FOD Justitie een leeftijdsonderzoek heeft verricht op 22 juli 2020. Verzoeker werd op deze datum een leeftijd van minimum 23 jaar oud toegekend (zie, AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij). Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals hij bij binnenkomst heeft voorgehouden. Verzoeker verklaarde immers te zijn geboren op 20 november 2004, wat hem vijftien jaar oud zou hebben gemaakt bij zijn binnenkomst in België eind 2020. Er ligt zelfs een verschil van minstens 8 jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek. Deze beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling kan thans niet worden betwist bij de Raad, aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. Gelet op deze leeftijdsbepaling, kan de door verzoeker overgelegde taskara dan ook niet leiden tot een andere beoordeling van verzoekers leeftijd.

Daarnaast werd verzoeker gehoord op het CGVS, niet alleen omtrent zijn vluchtrelaas, maar ook omtrent zijn identiteit – waaronder zijn leeftijd – en de door hem bijgebrachte documenten. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op dit leeftijdsonderzoek (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 6). De opgegeven leeftijd is een essentieel element van zijn identiteit en dit betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat de vaststellingen inzake het leeftijdsonderzoek allerminst bijdragen tot de algehele geloofwaardigheid.

5.1.6. Gelet op bovenstaande leeftijdsbepaling, kan verzoeker ook niet zonder meer voorhouden als zou hij nog jong zijn geweest op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker was immers reeds minimum eenentwintig jaar op het moment dat hij zijn herkomstland verliet. Ook zijn beperkte scholing komt hierdoor op losse schroeven te staan. De commissaris-generaal stelde immers terecht: *“U verklaart dat u naar school ging tot uw vertrek en dat u zo de zesde graad van het lager onderwijs bereikte in 1396 (2017, nvdr) (CGVS p. 13). Volgens de leeftijdstest die supra reeds besproken werd, was u op dat moment echter minstens twintig jaar oud, wat het niet aannemelijk maakt dat u slechts de zesde graad van het lager onderwijs zou bereikt hebben. Uw enige reactie hierop is de ontkenning van uw vastgestelde leeftijd (CGVS p. 13), een verklaring die niet volstaat.”*

5.1.7. Wat betreft de verklaringen, afgelegd met betrekking tot de getuigenis van de brandstichting door vier talibanleden, het verklikken van de namen aan dorpelingen en de daaropvolgende aanvaring tussen

verzoekers vader en deze talibanleden, waarbij verzoekers vader werd gedood en wat de aanleiding betreft van verzoekers vlucht uit zijn herkomstland, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat:

*“Ten eerste is uw gebrek aan angst voor de dood van uw vader volstrekt ongeloofwaardig. U verklaart ten eerste oorspronkelijk niet bang te zijn geweest omdat u niet dacht dat de Taliban het een groot probleem zou vinden dat u aan anderen meedeelde wie de school in brand had gestoken (CGVS p. 25). Dit is volstrekt ongeloofwaardig, want niet alleen kan van een op dat moment minstens 21-jarige Afghaan verwacht worden dat hij weet dat de Taliban bestraft wie hen verklikt, ook had u nog extra reden om op uw hoede te zijn. Toen u de Talibs zag tijdens hun brandstichting, staarden ze uw vader en u aan (CGVS p. 23), terwijl uw vader u opdroeg niet om te kijken en goed door te stappen (CGVS p. 25). U kon dus zeker wel weten dat zij deze activiteit geheim wilden houden, en dat het gevaarlijk zou om hen te verklikken. Ten tweede is het ongeloofwaardig dat u niet dacht dat er iets zou gebeuren toen u de vier Talibanleden wiens namen u verspreid had op uw vader zag afkomen (CGVS p. 28). Ze waren bovendien gewapend, dus het is volstrekt ongeloofwaardig dat u op dat moment niet vreesde dat er iets zou kunnen gebeuren. Deze elementen samen leiden ertoe dat uw verklaringen over uw oorspronkelijke gebrek aan angst ongeloofwaardig zijn”.*

Verzoeker kan zich niet beroepen op zijn jonge leeftijd, als verantwoording van het minimaliseren van de risico's in zijn hoofd. De Raad herhaalt dat uit de leeftijdsbepaling blijkt dat verzoeker op het moment van de aanvaring met de taliban reeds eenentwintig jaar was, zodat de commissaris-generaal terecht stelt dat van een volwassen Afghaanse man mag worden verwacht dat hij de risico's van de situatie beter kan inschatten.

*“Ten tweede weet u uw verklaringen over het incident waarbij uw vader stierf niet aannemelijk te maken. Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over de discussie die plaatsvond tussen de Talibanleden en uw vader. U verklaart namelijk dat u deze discussie wel kon zien, maar niet kon horen (CGVS p. 26). U vertelt tijdens uw vrij relaas echter uitgebreid en gedetailleerd wat de Taliban tegen uw vader zei en hoe hij daarop reageerde. (CGVS p. 21) Aangezien niemand anders dan uw vader, u en de Talibanleden aanwezig waren tijdens dit incident, is er geen enkele manier waarop u de inhoud van hun conversatie zou kunnen kennen zonder deze gehoord te hebben. Bijgevolg zijn uw verklaringen op dit vlak tegenstrijdig. Ten tweede is het niet aannemelijk dat de Talibanleden zich na de dood van uw vader niet om u zouden bekommeren. U verklaart namelijk dat zij tegen uw vader vertelden dat ze naar u op zoek waren, waarop uw vader hen vertelde dat u in de buurt was (CGVS p. 20). U stond weliswaar aan de andere kant van het veld, maar u kon hen zien en stond tussen de bieten (CGVS p. 27), planten die u geen beschutting boden om gezien te worden. U verklaart echter dat de Taliban wegluchtte en niet naar u toe kwam nadat ze uw vader hadden neergeschoten (CGVS p. 28), wat uw verklaring dat zij sindsdien en nog steeds naar u op zoek zijn allerm minst aannemelijk maakt. Uw verklaring dat ze afschrikt werden doordat er mensen kwamen kijken wat er gebeurde (CGVS p. 28), is niet geloofwaardig, aangezien het hier gaat om dezelfde vier Talibs die rustig onder elkaar bleven praten zonder voorbijgangers tegen te houden nadat ze een school in brand hadden gestoken (CGVS p. 23). Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas danig, aangezien ze raken aan de kern van uw voorgehouden vrees”.*

Door louter te volharden dat hij zich aan de andere kant van het veld bevond en geschreeuw hoorde, weerlegt hij de pertinente vaststelling niet dat verzoeker in zijn vrij relaas een gedetailleerde weergave verschaft van het gesprek tussen de taliban en zijn vader, wat tegenstrijdig is met de latere verklaring dat hij zich niet op een gehoorafstand van hen bevond. Ook het louter volharden dat zowel hijzelf als de taliban meteen na het schietincident wegluchtte, werpt hij geen nieuw licht op de vaststelling dat het onaannemelijk is dat de taliban niet achter hem aan zouden gaan.

*“Ook weet u ten derde niet aannemelijk te maken dat de Taliban na dat incident nog naar u op zoek was. U verstopte zich namelijk twee of drie dagen bij uw burens zonder dat de Taliban bij u thuis of bij uw burens langskwam (CGVS p. 29). U verklaart dat u door de Taliban werd gezocht, maar dat ze door de lokale politiepost niet in het dorp durfden te komen (CGVS p. 29). Sinds u vertrok in 2018, dus in de drie jaar na het incident, heeft de Taliban uw familie echter nog steeds niet bezocht en vallen ze hen ook niet lastig (CGVS p. 29-30). Dit komt niet overeen met het gedrag dat verwacht zou kunnen worden als ze actief naar u op zoek zouden zijn, zoals u verklaart. Uw familie woont nog steeds op dezelfde plaats, dus de Taliban zou ondertussen ruimschoots de kans hebben gekregen om hen te benaderen. Bovendien is het ook niet geloofwaardig dat u vanuit een acute vrees bij uw burens zou onderduiken, wat een van de eerste plaatsen zou zijn waar de Taliban u zou gaan zoeken. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat de Taliban naar u op zoek is, wat de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees danig ondermijnt.”*

Verzoekers betoog, dat hij de enige getuige van de brandstichting is en dat zijn familieleden derhalve met rust worden gelaten, kan niet overtuigen. Indien de taliban dermate gebrand zouden zijn op het lokaliseren



van verzoeker, dat verzoeker hierdoor de noodzaak voelde zijn herkomstland te verlaten, kan worden verwacht dat zij minstens zouden langsgaan bij verzoekers familie en een zekere druk zouden uitoefenen om verzoeker via hen te vinden. Ook kan redelijkerwijze worden verwacht dat de taliban in de eerste dagen na het schietincident zouden langskomen bij verzoekers ouderlijk huis om hem te zoeken. Dat zij dit evenwel op geen enkel moment gedaan hebben, ondergraaft in sterke mate de geloofwaardigheid van de vrees.

*“Ten vierde zijn uw verklaringen tegenstrijdig met de documenten die u neerlegde. Ten eerste stellen de maliks in het document dat u neerlegde dat u aan de Talibanleden die de school verlieten vroeg wat zij deden, zonder dat zij antwoordden. U verklaart echter dat uw vader u opdroeg in stilte voort te lopen (CGVS p. 25). Ten tweede verklaren zij dat de overheid deze Talibanleden de volgende dag identificeerde. U verklaart daarentegen dat niemand naar de politie ging en dat de Talibanleden er geen gevolgen van ondervonden dat u hun namen verspreidde (CGVS p. 26). Ten derde vermelden de maliks doodsb bedreigingen aan uw adres, die u hoegenaamd niet vermeldt. Ten vierde verklaart u dat de brief van uw madrassaleraar die u neerlegt gericht is aan de Belgische autoriteiten (CGVS p. 21). De brief is echter gericht aan M S M G Hi. U verklaart daarentegen dat de brief net van hem uitgaat, omdat hij de hoofdleerkracht is van uw madrassa (CGVS p. 22), hoewel de brief eigenlijk uitgaat van Q S Z F, die zichzelf supervisor noemt van de madrassa die u beweert bezocht te hebben. Deze veelheid aan tegenstrijdigheden ondermijnen zowel de geloofwaardigheid van uw relaas als de authenticiteit van deze documenten”.*

De Raad leidt uit verzoekers citaten uit rechtspraak af dat hij wenst te benadrukken dat de commissaris-generaal de door hem neergelegde stukken niet zonder meer naast zich neer kan leggen omdat er sprake is van systematische vervalsing van Afghaanse stukken en dat deze stukken tevens op hun inhoud dienen te worden beoordeeld. Hiermee gaat verzoeker evenwel volstrekt voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de commissaris-generaal de door verzoeker overgemaakte stukken, met name de brief van de dorpsoudsten en de brief van de madrassaleraar, heeft afgetoetst aan verzoekers verklaringen hieromtrent. Verzoeker onderneemt geen enkele ernstige poging om de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen, of hier een ander licht op te werpen. Deze vaststellingen, die pertinent zijn, blijven overeind. Ook de bespreking van de overgemaakte taskara's, die in de bestreden beslissing kan worden teruggevonden, wordt door verzoeker onbesproken gelaten.

*“Ten vijfde zijn uw verklaringen over de manier waarop u de namen van de Talibanleden deelde met uw dorpsgenoten tegenstrijdig. U verklaarde tijdens uw vrij relaas dat u deze namen de dag na de brand meedeelde aan de mensen die zich rond de school verzameld hadden (CGVS p. 20-21). Na bevraging zegt u pas na twee à drie dagen terug te zijn gekeerd naar Ghrabala (CGVS p. 24). Wanneer op deze tegenstrijdigheid wordt gewezen, verklaart u dat u het aan de kinderen in uw eigen dorp vertelde tijdens het spelen, omdat ze zich afvroegen wie verantwoordelijk was (CGVS p. 25). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder”.*

Verzoekers verwijzing naar wetenschappelijke literatuur aangaande de moeilijkheden om de vervolging als gevolg van een trauma te beschrijven, is niet dienstig. De loutere omstandigheid dat dit voor bepaalde vluchtelingen het geval kan zijn, maakt nog niet dat dit zonder meer moet worden aangenomen in verzoekers geval. Verzoeker legt geen enkel medisch attest voor, waarin zou worden gestaafd dat verzoeker omwille van zijn trauma niet in staat is om coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen.

*“Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan drie dagen (CGVS p. 29) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.”*

Door louter te stellen dat de reis snel werd georganiseerd omdat verzoekers leven in gevaar was, werpt hij geen nieuw licht op deze overweging.

*“Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in Duitsland, waarlangs u naar België reisde (CGVS p. 20). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging”.*

De Raad benadrukt andermaal dat verzoeker zich niet op zijn jonge leeftijd kan beroepen, als verschoning voor zijn handelingen. Verzoeker was op het moment dat hij zich in Duitsland bevond reeds een volwassen

man, van wie kan worden verwacht dat hij de volle verantwoordelijkheid draagt voor zijn eigen keuzes, ongeacht eventuele adviezen van derden.

5.1.8. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recente regio van herkomst, evenals omtrent de tegenstrijdigheid in de contacten met zijn broer, beschouwt de Raad deze als overtollig. Een onderzoek van deze overtollige motieven dringt zich derhalve niet op. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.9. Verzoeker maakt verder in zijn verzoekschrift melding van een vrees om vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als een ongelovige, omwille van zijn verblijf in Europa.

5.1.10. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag

werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.11. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd.

5.1.12. Uit de stukken gevoegd bij zijn aanvullende nota, blijkt weliswaar dat verzoeker alhier heeft gewerkt en school heeft gelopen. Dit betreffen lovenswaardige elementen en tonen aan dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat deze elementen op zich zijn nog niet voldoende opdat kan worden aangenomen dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom deze elementen wel zodanig zwaarwichtig zijn dat dit wel zo is. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het overmaken van

gelegenheidsformulieren betreffende zijn werk, een verklaring van zijn tewerkstelling binnen de voedingssector, een brief van zijn plantmanager die bevestigt dat verzoeker bij hem werkt via een interimcontract en dat hij tevreden is over zijn prestaties, evenals een schoolbezoekbewijs voor het schooljaar 2020-2021, doch dat een verdere concretisering en uitdieping van deze elementen ontbreekt.

5.1.13. De duur van zijn verblijf in België sinds juni 2020, *in casu* amper drie jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Uitgaande van de in België gedane leeftijdsbeoordeling verliet verzoeker Afghanistan op eenentwintigjarige leeftijd, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er blijkt ook dat verzoeker actief deelnam aan het Afghaanse leven, alwaar hij onder meer samen met zijn vader andermans landbouwgronden bewerkte (zie NPO, p. 15). Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in Afghanistan waarmee hij contact onderhoudt (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 12), zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

5.1.14. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.15. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.16. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.17. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.1.18. In zoverre verzoeker nog wijst op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg

noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

5.1.19. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

## 5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

### 5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2. Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

#### 5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Dat Afghanistan wordt geconfronteerd met hongersnood en er voedselonzekeerheid heerst voor delen van de bevolking wordt niet betwist en hiermee werd ook rekening gehouden in bovenstaande analyse. Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban word gecontroleerd en dat deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig is, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.



5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -

aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker maakt geen gewag van individuele elementen om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid bij terugkeer naar Afghanistan.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022, benadrukt de Raad dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat de situatie van de gewijzigde Afghaanse context in zijn zaak reeds werd onderzocht en dat de commissaris-generaal tevens, ook bij zijn aanvullende nota van 28 februari 2023, de gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd. Gelet op de actualisatie van de landeninformatie van de commissaris-generaal bij de aanvullende nota kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is en dient vernietigd te worden totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

5.5. Wat betreft het betoog van verzoeker dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden, dient opgemerkt dat uit de

stukken van het dossier en de bestreden beslissing geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

5.6. Wat betreft artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er volledigheidshalve op dat dit artikel stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker dreigt te worden vervolgd in zijn herkomstland. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig

5.7. In de mate dat verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zou opwerpen, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES